

канкчията да тегли по-леко, а сама гледаше наоколо догдѣто наведнажъ не спрѣ окоото си на една точка въ далнината, и се втрени остро и неподвижно.

То бѣше единъ канкъ съ три гребла. Като се поприблужи той, и Бюлбюла можѣ да види кѣй сѣди въ него, причерви се тя, и стана отведнажъ весела.

Между това она канкъ, като порѣше дългитѣ кѣто малтъкъ параходѣ, наблужи съвсѣмъ и се обърна тогазъ назадъ, търгна почти наспоредъ съ Бюлбюлиниятъ канкъ. Въ него седѣха двамина млади ефендета, облѣчени съ черни дрѣхи и съ гладки, красни, фесови нѣ-глава. Тѣ бѣха сѣщитѣ оние двама приятели, които гледаха отъ прозорецѣтъ на Мусхафа-нашовиятъ конакъ, когато падишахѣтъ отиваше миналата година на Високата Порта. Ферхадъ-бей щомъ съгледа Бюлбюла, усмихна се приятно и продума нѣщо на другарѣтъ си, като се смѣеше гласно, за да направи може би: да чуе неговата любезна звонкиятъ му гласъ. Бюлбюла отъ своя страна не испука да направи сѣщото, като говореше съ Джехада, който машинално гледаше и слушаше, потѣпенъ и безъ да разбира нѣщо отъ това, що ставаше около-му. Тя извади тютюневата, съ злато и безцѣпни камъни обшити кеспѣка, и си направи сама цигарка твърдѣ сръжки, тогазъ свали яшмакѣтъ отъ носѣтъ си, затъкна го подъ гунка, та запали цигарката и запуши. А Ферхаду се преливаше лицето отъ блаженство, като гледаше прекрасниятъ образъ на Бюлбюла.

Тогазъ запѣ Ферхадъ и рече:

„Вълна слѣдъ вълна полита, въздишка слѣдъ въздишка; край си нѣма широкото море, бекрайна е болката на моето сърдце“.

И гласѣтъ му ехтѣше по тихото море и звѣнтѣше кѣто чародѣйно звѣнче.